Կը սորազրէ Ոսկեղէն Մատեանին մէջ

Նախագահը ազնիւ շեշտով մը պատասխանեց, մաղթելով Հայ Ազգին համար երջանիկ և բարեբաստիկ օրեր։ «Մեզի անծանօթ չէ, ըսաւ, թէ Հայ ժողովուրդը ինչպէս անցեալին մէջ դիւցազնօրէն տարաւ այնքան անմարդկային զոհողութիւններ իր գոյութեան համար. կը մաղթեմ որ պասկուին իր բոլոր զոհողութիւնները»։

Մեկնած պահուն իր անցքին վրայ շարուած Մխիթարեան Կղերանոցի աշակերտութիւնը և վարդապետները կը գոչէին «Կեցցէ Իտալիա և Կեցցէ Նախագահը»։

Ու ապա մէկիկ մէկիկ սիրազեղ կերպով ողջունելով Հայրերը՝ մեկնեցաւ խոստանալով կրկին վերադառնալ։

Մխիթարեան Տպարանէն ի դիմաց Միաբանութեանս՝ նուիրուեցան Իրեն 1947-ի շքեղատիպ Գեղունին, և ուրիշ իտալերէն լեզուով հրատարակութիւններ, որ կը խօսին Ս. Ղազարու և Հայ Ազգին վրայ։ ԽՄԲ.

սկսեալ Տանդէի Աստուածային կատակերգութենէն, Թասսոյի Երուսաղէմ Ազատագրեալն մինչեւ Փալիէրի գործերը և Քալոսիի Փենոքիոն։ Իրեն և իր հեռաւորդ բարձրաստիճան հիւրերուն բացատրուեցան թէ ինչպէս Մխիթարեան վարդապետները երկու դարէ ի վեր աքնաջան աշխատութեամբ կատարած են անհուն ծառայութիւն իտալական լեզուի ու մատենագրութեան ամենէն հռչակաւոր էջերը հայացնելով՝ ծանօթացնելու համար զանոնք հայերուն, ձգելով այսպէս կամուրջ մը իտալ մտքի և մշակոյթի՝ Արեւելքին հետ։

Հրաժեշտի ողջոյնը կատարուեցաւ շատ մտերիմ ու տաք մթնոլորտի մը մէջ։ Հիւրասիրուեցան հայկական վարդանուշով, արեւելեան սուրճով և ըմպելիով։ Այդ օրը Ս. Ղազարէն բացակայ էր Ուխտիս Գերապայծառ Աբրահայրը, Միաբանութեան Ընդհ. Աթոռակալը «Բարի եկաք»ի համառօտ ուղերձ մ'ըրաւ, որուն վրայ.

Տպարանին մէջ կը դիտէ խալ. զրականութենէն կատարուած հայ թարգմանութիւնները

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԱՐՁԱԳԱՆԳ

ՄԽԻԹԱՐ ԱԲԲԱՀՕՐ ՄԱՀՈՒԱՆ ՏԱՐԵԳԱՐՁԻ ՅԻՇԱՏԱԿԸ

Ապրիլ 27. թուական՝ որ այլեւս խորհրդանիշ մը դարձած է եւ սուզի պատանքները թօթափած՝ Հայրենի կրօնական ու զրական արժէքներու փառքի ոսկի մը, մայիսեան վարդերու պէս հրավառ ու սիրազեղ։

Այս տարի Մեծն Մխիթարի մահուան 199րդ տարեդարձն էր։

Վանական դարաւոր սովորութիւններու համաձայն, նախ մատուցուեցաւ Ս. Պատարագը անմահ Սերասատացիին դամբանին վրայ. հոն խունկի ամենայէ բոյրին եւ սրբազան երգերու սրտայոյզ մեղեդիներու հետ՝ ամէնքս Մխիթար Աբրահօր հոգիներով արբեցանք։

Ապա տեղի ունեցաւ ձեմարանական հանդէսը Մեծն Մխիթարի ձեռակերտ Մատենադարանի չքեղ դահլիճին մէջ, ի ներկայութեան Ուխտիս Ընդհ. Աբրահօր՝ Գերպ. Սրապիոն Վ. Ուլուհոճեանի, բոլոր Վվ. եւ ՊՊ. Հայրերուն եւ բազմաթիւ ազգայիններու։

Հանդիսավարը խօսքը, ձեռագիրներու բաժնին մէջ կանգնած էր Մխիթարի մարմարէ արձանը, մէջ կանգնած էր Մխիթարի մարմարէ արձանը, մէջ կանգնած էր Մխիթարի մարմարէ արձանը, ներքեւեանդ ծաղիկներու մէջ՝ խորհուրդներու ծովի մը պէս ազդեցիկ։

Օրուան բանախօսը Պ. Հ. Ներսէս Տէր-Ներսէսեան, բնական առնելով «Ուխտիւք խնդրէի, ես եան, բնական առնելով «Ուխտիւք խնդրէի, ես իսկ ինքին նզով լինել ի Քրիստոսէ, վասն եղբարց իմոց եւ ազգականաց ըստ մարմնոյ» (Հռովմ. Թ. 3) տառաբանին խօսքերէն, ներբողեանով մը ցոյց տուաւ Մխիթար Աբրահօր ազգանուէր ոգին եւ զոհաբերական անձնուիրութիւնը։ Անմահ Սերասատացիին կեանքի դրուագներով պատկերացուց անոր մանուկ հասակէն ունեցած ազգասէր ոգին եւ ժին կրօնական վերանորոգումի բուռն տենչը եւ այդ դաղափարին անվերջ հետապնդումը նոյնիսկ առոգանքներու եւ հալածանքներու սպառնալիքին առոգանքներու եւ հալածանքներու սպառնալիքին տակ։ Եւ այսպէս Մեծն Մխիթարի իրական արժանիքը բարձրացնելով, անոր երջանիկ մը ձօնեց Երկրորդ դարագլխի սեմէն ուղերձ մը ձօնեց Երանաշնորհ Հօր, խնդրուածքի եւ փառաբանութեան։

Ապա խօսք առաւ Ուխտիս Ընդհ. Գերպ. Աբրահայրը, հակիրճ եւ անոյշ խօսքերով օրուան յիշատակը փառաւորելու։ Նախախնամութեան պարգեւը նկատեց Մխ. Աբրահօր յայտնուելն պարզեւը նկատեց Մխ. Աբրահօր յայտնուելն Ժէ. դարու անկեալ հոգեւոր մթնոլորտի մէջ, — ինչպէս երբեմն Ս. Գր. Լուսաւորիչ, Ս. Սահակ, Ս. Ն. Շնորհալի —, որ դիտցաւ եւ Տիրամօր պաշտպանութեամբ յաջողեցաւ իր խաւարային դարուն մէջ լոյսի ջահ մը կանդնել, մշտավառ կեդրոն մը հաստատել կրօնքի եւ դիտութեան։ Ուսկից երկու դարերէ ի վեր Հայ ազգին վերանորոգութեան կոչ կը ցոլայ։ Աւարտեց իր խօսքը Մեծ Սեհուրը